ဒုတိယအကြိမ်

အခန်း(၁)

ဇာဂနာ

ကျွန်တော် နှင့် ထောင်နီးနားချင်းများ

စကားလက်မွန်

“ကျွန်တော် နှင့် ထောင်နီးနားချင်းများ ”ဆိုသည့် စာစုကို မူလက သမဂ္ဂဂျာနယ်မှာ စရေး ခဲ့ ခြင်း ဖြစ်သည်။ နောက်တော့ မအားမလပ် ဖြစ်ကာ ဆက်မရေး နိုင်ခဲ့။ အမှန် ကတော့ ကျွန်တော် ထောင်ထဲမှာ လူများများ သိပ်မတွေ့ ခဲ့ရ။ နေခဲ့ရသည့် ၁၁ နှစ် တာကာလအတွင်း တွေ့ ခဲ့ရသည့်လူ အရေအတွက်ကာ ၂၀ မပြည့်။ ထို့ကြောင့် ထိုသူတို့၏ အကြောင်းကို မှတ်တမ်းတင်လိုသည်။ စုံလင် ချင်မှ စုံပါ့မည် ။ သို့သော် ကိုယ်မြင်သမျှ တင်ပြခြင်းသာ။

“ကျွန်တော် နှင့် ထောင်နီးနားခြင်းများ ” ကို ဖော်ပြခဲ့ကြသော သမဂ္ဂဂျာနယ်၊ တူမောရိုးဂျာ နယ်တို့ကိုလည် းကျေးဇူးတင်ပါသည်။ အထူးသဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ထောင်ထဲ ပို့ပေးခဲ့သော နဝတ နှင့် နအဖစစ်အစိုးရတို့ကို အထူးကျေးဇူးတင်ပါသည်။

ဇာဂနာ

၁၄၊ စက်တင်ဘာ၊ ၂၀၁၄

•••

အခန်း(၂)

ဂျင်ဝိုင်း မထိုင်တဲ့ ဇင်ဝိုင်း

နာမည် အရင်းက ဌေးလွင်၊ ချစ်ခင်သူတွေ က မင်းသားလေးလို့ ခေါ်တဲ့ သကြ်ံနိမိုးထဲက သက်ထွေး၊ မင်းသားလုပ်ချင်လို့ အလုပ်ကထွက်၊ အာလူးကြော်ရောင်းပြီး ဘဝကို ထိန်းကျောင်းရ တဲ့။ အနုပညာကလွဲလို့ ဘာကိုမှ စိတ်မဝင်စားတဲ့ ဇင်ဝိုင်း၊ ရှားရှားပါးပါး စာဖတ်တဲ့မင်းသား။ ကျွန်တော် နဲ့ သူနဲ့ ဆုံကြတော့ သူက သကြ်ံနိမိုးဇာတ်ကားအတွက် ရွေးချယ်ခံထားရသူ။ ကျွန်တော် က "မင်းသားတော့ မင်းသား" ဇာတ်ကားအတွက် ရွေးချယ်ခံထားရသူ။ မှော်ဘီက ပါပါကြီး (ဒါရိုက် တာမောင်တင်ဦး) ခြံထဲမှာ စခန်းသွင်းခံခဲ့ရသော ညီအစ်ကိုလို ချစ်ခဲ့ကြသလို ရဲဘော်ရဲဘက်လို လည်းတွယ်တာခဲ့ကြပါတယ်။

ရှစ်လေးလုံးအရေး တော်ပုံကြီးမှာ သူနဲ့ကျွန်တော် ပိုပြီး တွဲ ဖြစ်ပါတယ်။ သူနေတဲ့ အမ်က လမ်း ၂၀၊ ကျွန်တော် တို့ စတတည်းချခဲ့တာက ၂၁ လမ်းဆိုတော့ ကပ်နေတာပေါ့။ စာပေအနုပညာ သမားတွေ ရဲ့ စင်မြင့်က ဆေးရုကြီးအဆောင် ၁၉/ ၂၀ ရှေ့...။ ဒီစင်မြင့်မှာ ဟောကြပြောကြ၊ ပြီးရင်တော့ မြို့ ပတ်ပြီး ဆန္ဒပြကြ၊ ညောင်းတော့မှ တစ်မြို့ နယ်ပြီး တစ်မြို့ နယ်ဟောပြောပွဲလိုက် ဟောကြနဲ့ သံသရာလည်နေချိန်။ အရေး တော်ပုံကာလက ထုတ်ဝေခဲ့သော သတင်းစာဂျာနယ်များ မှာ "အဆဲကြမ်းတဲ့ ဇင်ဝိုင်း" လို့ လည်း နာမည် ကျော်နေခဲ့ပါတယ်။ ကိုဌေးက စိတ်ခံစားမှု ပြင်းထန် ပြီး ပေါက်ကွဲလွယ်တတ်ပါတယ်။ စနေသားပီပီ စိတ်ဆတ်တယ်။ ဒေါသထွက်တယ်၊ အရှိန်ပြင်း တယ်။ ဒီတော့ တစ်ခါတစ်လေ ဘရိတ်အုပ်မရတတ်။ ပြောမိပြီဆိုတာနဲ့ ဇွတ်တင်တတ်တာ သူ့ သဘာဝ...

၁၉၈၈ ခု ဩဂုတ်လ ၂၂ ရက်နေ့နောက်ပိုင်းက စလို့ ရန်ကုန်မြို့ အနှံ့ ဟောပြောပွဲတွေ က မှို လိုပေါက်။ကျွန်တော် ၊ မိုးဝင်းနှင့် ကိုဌေးက ပွဲတိုင်းကျော်၊ နေရာတိုင်း မရောက်မရှိ၊ ရန်ကုန်တစ် ပိုက်။ သန်လျင်၊ ကျောက်တန်း၊ ခရမ်း၊ သုံးခွ၊ ဒလ၊ တွံတေး၊ ကွမ်းခြံကုန်း၊ ပဲခူး၊ သနပ်ပင်၊ ကုန်စင် ရော့..။ ပြောစရာ စကားတွေ က ရှားလာတော့

ကျွန်တော် တို့ ခေါင်းချင်းဆိုင်ကြ၊ တိုင်ပင်ကြ၊ ကိုငွေး က စာဖတ်အားကောင်းသူဆိုတော့ ဒီမိုကရေစီကို ဇောင်းပေးပြောချင်သလို ကျွန်တော် က လွတ်လပ်စွာ ပြောဆိုခွင့်ကို ဦးတည်ချင်။ မိုးဝင်း ကတော့ စိတ်ထဲရှိတာပြော၊ အဲဒီ လို ခွဲတမ်းချပြီး နေရာစုံလိုက်ဟောကြတာ။ ပျော်စရာကောင်းသေးတော့...

ကိုငွေးက စိတ်တို စိတ်ဆတ်ပေမယ့် လူကြီးဆန်စရာ ရှိတော့လည်း ဂေါပကနှင့် ။ ဆေးရုံ ကြီး ရေခဲတိုက်နောက်က ရေကန်ထဲကို အဆိပ်လာခတ်တယ်ဆိုပြီး ဖမ်းခေါ်လာတဲ့ နန်းရွှေရည်ကို ရေချိုးဖြူငယ်တွေ က ဆေးရုံကြီးအောက်ထပ်မှာ ချုပ်ထားကြောင်း ရွှေရောင် ဆိုတဲ့လူငယ်လေးက သတင်းလာပို့ပါတယ်။ ကိုငွေးက ချက်ချင်း လိုက်သွားပြီး လူငယ်တွေ ကို တရာဟော၊ ဖျောင်းဖျ၊ ပီဘီ ဓမ္မကထိကအလား။ လူငယ်တွေ က ခေါင်းကလေးတွေ ငုံ့လို့ နားထောင်နေပုံ ကျွန်တော့် မျက်စိထဲက မထွက်။ ဒါပေမဲ့ နောက်တစ်နေ့မနက် လမ်းမတော် နဲ့ ဗိုလ်ချုပ်လမ်းထောင့် မီးပွိုင့်မှာ နန်းရွှေရည်ရဲ့ ခေါင်းပြတ်ကြီး ချိတ်ထားတာမြင်တော့ ကိုငွေးချုံ့ပွဲချငိုပါလေရော။ ငါ အတန်တန်ပြောရက်နဲ့ လုပ်လေခြင်းဆိုသလို မချိတင်ကဲ။ ကျွန်တော် တို့က ချော့မော့ရုံမှတစ်ပါး ဘာမှ မပြောတတ်နိုင်။

ဒီလိုပဲ ဆေးရုံကြီးရှေ့ အစာငတ်ခံ ဆန္ဒပြနေရာကို ဗိုလ်မှူး ချုပ် (ဟောင်း) အောင်ကြီးနဲ့ မိုးသီးဇွန်တို့ မိန့်ခွန်းလာပေးတုန်းပြဿ နာတစ်ခု ဆောင့်တက်လာခဲ့ပါတယ်။ ရန်ကုန်ကျောင်းသား သမဂ္ဂက လူငယ်တွေ က အဲဒီ လူကြီးနှစ် ယောက် ရဲ့ စကားတွေ ကို မကျေနပ်။ ဆရာလုပ်လွန်း ပညာယူလွန်းတယ်လို့ထင်ကြတယ်။ ဒါနဲ့ သူတို့ကို ထိုင်သပိတ်မှော က်ကြပြန်ရော။ တစ်ခါ... လုံခြုံ ရေး တာဝန်ယူထားတဲ့ ကင်းစောင့်လူငယ်တွေ နဲ့ မိုးသီးဇွန်တို့ အဖွဲ့နဲ့ ငြိပြန်ပါတယ်။

လူငယ်တွေ က ရိုက်ဖို့နှက်ဖို့အထိ ပြင်ဆင်လာကြတော့ ကိုငွေးက ကြားဝင်ဖေ့စပ်ပေးခဲ့ ပြန်ပါတယ်။ သူဟာ ရွှေပြည်အေးသမား မဟုတ်ပေမယ့် ဖျန်ဖြေရေး သမားကောင်းပါ။ ဒါပေမဲ့ သူက စိတ်ထိခိုက်လွယ်ပြန်ပါတယ်။ သကြံန်မိုးကြီး အောင်မြင်ပြီး ဇင်ဝိုင်းနာမည် ထွက်မလာတော့ သူကြေကွဲရာတယ်။ တစ်ဖက်မှာ ကျတော့ သူက အမူအရာကို ကောင်းကောင်းနားလည်သူ။ သူ့ လောက်တခြားသူတွေ မတတ်ဘူးလို့

ယုံနေပြန်တယ်။ ဒီတော့ သူ့ကို ကြားနေ သမားလို့ နာမည် တပ်လို မရပြန်ဘူး။ သူ့စိတ်ဟာ နှစ်ဖက်စွန်းပြေးနေတယ်။ တက်လွယ်၊ကျလွယ်...

၁၉၈၈ .. အောက်တိုဘာ ၂ ရက်နေ့မှာ ကျွန်တော် တို့ အတူတူ အဖမ်းခံရတော့သူက တစ်ကိုလုံး အေးစက်လို့.. သူ့ကို ဝိုင်းထိုးကြကန်ကြချိန်မှာ သူဟာ အကြီးအကျယ်တုန်လှုပ်နေရှာ တယ်။ တစ်ခါ.. သူ့ကို စစ်ကြောရေး လုပ်နေတုန်း အရာရှိ တစ်ယောက် က အရက်မူးပြီး ထိုးကြိတ် ကန်ကျောက်တဲ့အခါကျတော့ သူ့ဒေါသ ငယ်ထိပ်ရောက်ပြန်ရော။ မျက်နှာကို ခေါင်းစွပ်စွပ် ထား လျက်နဲ့ လက်ကို နောက်ပြန်လက်ထိပ်ခတ်ထားလျက်နဲ့ အဲဒီ အရာရှိကို ပြန်တိုက်ခိုက်ဖို့ သူကြိုး စားခဲ့တယ်။ ဒီအတွက် သူ့လက်မောင်းမှာ သေရာပါ အမာရွတ်တစ်ခု ကျန်ခဲ့သလို ခါးနာ ရောဂါ လည်း စွဲကပ်ခဲ့လေတယ်။

ထောက်လှမ်းရေး (၆) တပ်ထဲမှာ ကျွန်တော် တို့ကို ဖမ်းထားတုန်းက ဘားလမ်း သစ်မွှေး ရှမ်းခေါက်ဆွဲဆိုင်က ကိုအမိန်ပါ ပါတယ်။ ကိုအမိန်က တရုတ်။ စကားလည်းမပိဘူး။ ဈေးရောင် း တာက လွဲလို ဘာမှမသိတဲ့လူ။ ခုလည်း ဘုမသိဘမသိ ဘာမဆိုင် ညာမဆိုင် ကန့်လန့်ကန့်လန့် ပါလာသူ။ သူ့ကို စစ်ကြောနေတာလည်း နားထောင်ကြည့်ပါဦး။

စစ်မေးသူ - မင်းနာမည်

အမိန် - အမိန်

စစ်မေးသူ - ဗမာနာမည် ရှိလား

အမိန် - အမိန်

စစ်မေးသူ - မင်း ဇိုင်းသိလား

အမိန် - ဆရာကြီးရယ် ကျွန်တော် ဂျင်ဝိုင်း တစ်ခါမှ မသွားဖူးပါဘူး။ ဆရာကြီးတို့ လူမှာ းဖမ်းလာပြီ။ ထင်ပါတယ်။

စစ်မေးသူ - ဟော့ကောင် ဇင်ဝိုင်း၊ မင်းသားဇင်ဝိုင်း ပြောတာ။

အမိန် - မင်းသားဆို ဝင်းဦးပဲ သိပါတယ်။ ဂျင်ဝိုင်းတစ်ခါမှ မကြားဖူးဘူး။

ဒီအသံတွေ ကြားတော့ နာကျင်မှု တွေ တောင် ပျောက်ရော။ ဝေဒနာကြားက ပြုံးရယ်မိပါ တယ်။ ကိုဒွေးကိုလည်း ကျွန်တော် က ဂျင်ဝိုင်းကြီးလို့ ခေါ်စရာ တိုးသွားတာပလေ။

ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော် ရယ် မိုးဝင်းရယ်၊ ဂျင်ဝိုင်းကြီးရယ် အင်းစိန်ထောင်အတူရောက်ခဲ့ကြသူ ပေါ့။ ရောက်ပြီဆိုနဲ့ ဂျင်ဝိုင်းက ကြွေတော့တာပါပဲ။ သူ့မိန်းမ မနွယ်ကို လွမ်းတဲ့အကြောင်း၊ စောင်း ကလေးတီးပြီး (လှိုင်ထိပ်ခေါင်တင်နဲ့ မှားနေပုံရတယ်) သီးချင်ဆိုတာလေးကို မျက်စိထဲက မထွက် တဲ့အကြောင်း၊ မောင်သူရရာ ချစ်မိုးကြီးလေး ဆိုပြပါကွာဆိုတာမျိုးတွေ ကလည်းနေ့တိုင်း နေ့တိုင်း။ သူ့သားအကြီး ကျော်ကျော်လေး (ခုတော့ မင်းမော်ကွန်း ဖြစ်နေပေါ့) ကိုလည်း တဖွဖွ မှာ နေပြန်ပါရဲ့ ။ တကယ် ကတော့ ကျော်ကျော်လည်း ဘယ်ကြားပါ့မလဲ။ သူ့စိတ်ဖြေရာ သူလျှောက်ပြော နေတာလေ။ ပြောပုံကလည်း ကြည့်ပါဦး။

“သားရေ ကျော်ကျော်.. ညီလေး ကြည်သာကို ထိန်းနော်”

“ညီလေးလက်ကို ဆွဲထား.. ပြုတ်မသွားစေနဲ့နော်”

ကဲ.. ရုပ်ရှင်မဆန်ဘူးလားဗျာ။ မသိတဲ့ လူများ နားထောင်မိရင်တော့ သားအဖနှစ်ယောက် ထောင်ထဲပဲ အတူတူရောက်လာသလိုပေါ့။ ဒီကြားထဲ သူ့အမေဖျော်တဲ့ ကော်ဖီက ဘယ်လိုကောင်း တာ။ သူ့အဖေက သူ့ကို အဒီအရွယ်အထိ ပေါင်ပေါ်ထိုင်ခိုင်းတုန်းဆိုတာတွေ ကလည်း ပါရဲ့ ။ ဒါ ကြောင့်လည်း ကျွန်တော် က သူ့ကို စချင်လို့ “ကိုအိမ်သတိရ” ဆိုတဲ့ သီချင်းတစ်ပုဒ် ရေး ထုတ် လိုက်မိပါတယ်။

“မစားနိုင် တမှိုင်မှိုင် မအိပ်နိုင် တမှိုင်မှိုင် ဘယ်လိုဟာ

လဲရှင်။ ဒီအချိန်ဆိုရင် အိမ်မှာ ဘယ်လိုပင် တဖွဖွရွတ်တဲ့

သူ့အိမ်ဒေသနာကြားရတာ လည်း များ လွန်းတော့ နား

ကလောလှပေါ့ရှင်။ သူ့အဖေ သူ့အမေ သူ့ညီ သတိရ

တာလည်း ခဏခဏ ပင်။ အိမ်မှာ မွေးတဲ့ ခွေးလေး

တောင်ပဲ အဆစ်ပါသေးတယ်ရှင်။ သြော်...ရက်တယ်

ခက်တယ် ဘယ့်နှယ် ဘယ်လိုပင်၊ အချိန်ရှိသမျှမှာ ပင်

အကြိမ်ကြိမ် ညှိဆနေတဲ့ ကိုအိမ်သတိရကြီးရယ်ရှင်”

ထောင်ထဲ နေလာတာ လေးလကျော်တဲ့အထိ သူနဲ့ကျွန်တော် မျက်နှာချင်းဆိုင်ခွင့်မကြုံ။ အသံပဲ ကြားနေရတာ ကိုး အခန်းအပြင်လည်း ထွက်ခွင့်မှ မရတာ ။ တစ်ရက်တော့ ထောင်ဆေးရုံ မှာ ဆေးစစ်ဖို့ ကျွန်တော့် ကို အကျဉ်းခန်းထဲက လာခေါ်ထုတ်ပါရော။ ခေါင်းကို အဝတ်မည်းကြီးနဲ့ စွပ်ပြီးခေါ်သွားတာဆိုတော့ ဘာကိုမှ မမြင်ရ၊ ဆေးရုံရောက်တော့မှ ခေါင်းစွပ်ချွတ်လိုက်တော့ အားပါး.. မျက်စိတွေ ကို ကျိန်းလို့ စပ်လို့ ခပ်လှမ်းလှမ်းက ပိန်ပိန်ဖြူဖြူမြင့်မြင့်နဲ့ လူက ကျွန်တော့် ကိုကြည့်နေပါကလား။ သူ့မျက်နှာမြင်ဖူးသလိုပါလို့ ထင်ပြီး ကြည့်တော့မှ...

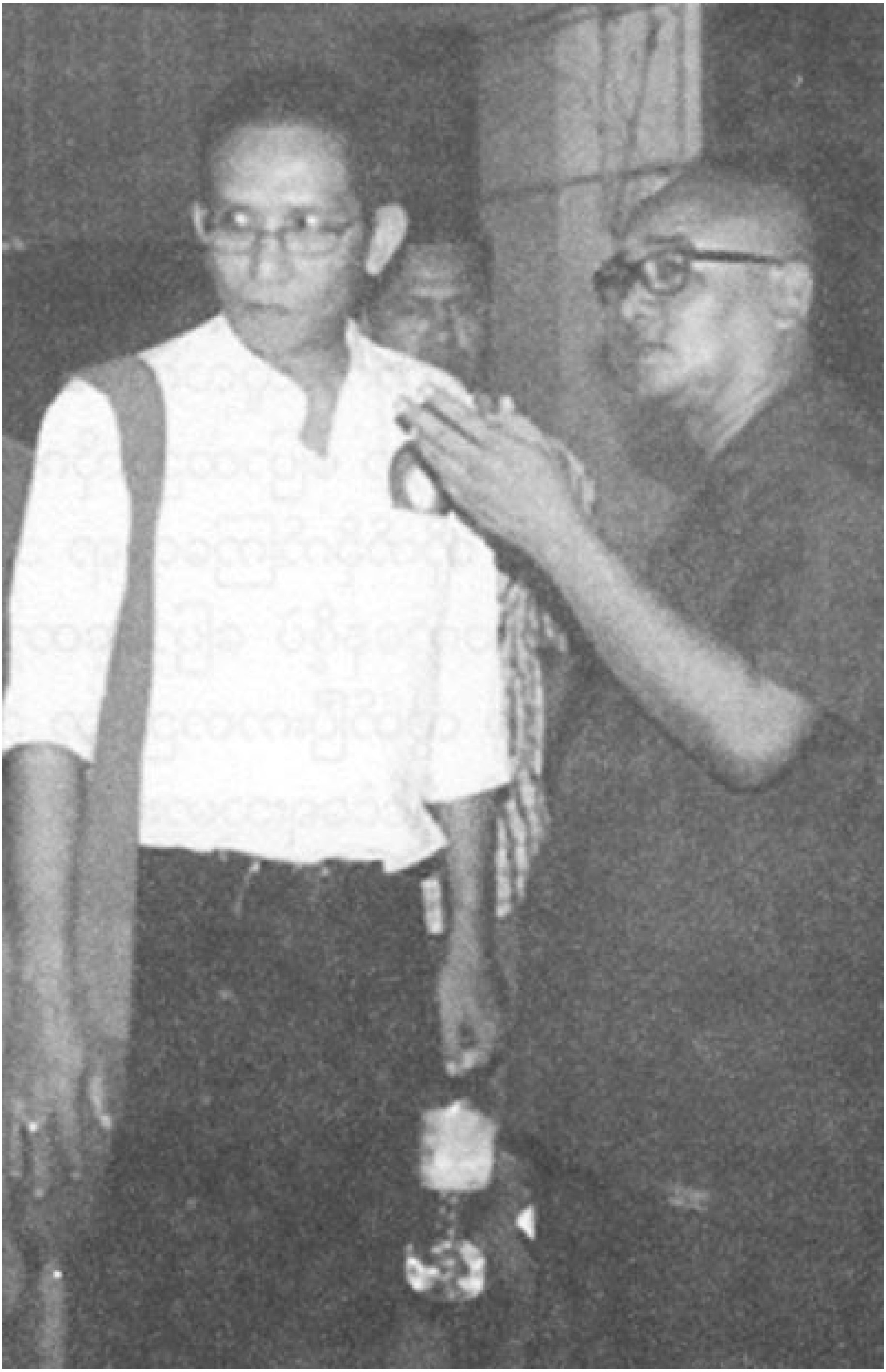

“ဟာ..ကိုဂျင်ဝိုင်း”

‘ဟော့ကောင် မောင်သူရ”

အမလေးဗျာ ဒီမျက်နှာမြင်ဖူးပါတယ်ဆိုပြီး ကြည့်နေတာ။ လက်စသတ်တော့ ကိုငွေးကိုး။ သကလည်း ကျွန်တော့်ကိုမြင်ဖူးသားဆိုပြီး ကြည့်နေတာတဲ့။ ဆယ်ပေဆယ့်ရှစ်ပေ အခန်းထဲမှာ တစ်နေကုန် တစ်ယောက် တည်းနေရ၊ လူသံပဲ ကြားရပြီး လူမျက်နှာ မမြင်ရဆိုတော့ ပြီးရော။ ပွဲသိမ်း၊ ရှုံးမသွားတာ ကံကောင်းလို့ ပြောရပေးဦးမယ်။ ခုတော့ ကိုယ့်အချင်းချင်း ပြန်တွေ ့တာ တောင် မမှတ်မိ။ ကျွန်တော် သူ့ကို ပထမဆုံးမေးမိတာက...

“ကိုငွေး.. ကျွန်တော့်မျက်နှာ ဘယ်လိုနေလဲဗျာ”

“ပိန်သွားတယ်။ အသားအရေ ဖြူဖျော့ဖျော့။ နှုတ်ခမ်းမွှေးတွေ ထူလပျစ်နဲ့”

“ကိုငွေးလည်း တော် တော် ပိန်သွားတယ်။ နှုတ်ခမ်းမွှေးတွေ လည်း ရှည်လို့”

ကျွန်တော် တို့ နှစ် ယောက် သား ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ပြီးကတည်းက ကွဲသွားကြသူတွေ လို ပြောမဆုံးတော့ချေ။ ဆေးစစ်ပေမယ့် ဆရာဝန်က လူနာခုတင်ပေး အတင်းခေါ်ရသည့်အထိ။ နှစ် ယောက် သားလမ်းခွဲတော့ ကိုငွေး မျက်ရည်ဝဲပြန်ရော။ သူ့စိတ်က ချက်ချင်း မာ ချက်ချင်း ပျော့...

၁၉၈၉ ဧပြီ ၂၁ ရက်နေ့မှာ လွတ်တော့လည်း ကျွန်တော် တို့နှစ် ယောက် အတူတူ။ ထောင်က ထွက်ပြီးပြီးချင်း သတင်းစာနဲ့ အင်တာဗျူး တော့လည်းအတူတူ။ ကိုငွေး ကွန်မြူနစ် ကို မုန်းတယ်။ သူတို့မိသားစုအခြေအနေယိမ်းယိုင်ခဲ့တာ ကွန်မြူ နစ်ကြောင့်ဆိုတာကြီး သူ့ခေါင်းထဲမှာ စွဲလို့ မြဲလို့။ သူ့အဖေကို ဗ-က-ပ တွေ ဖမ်းခေါ်သွားလို့ သူ့အဖေ စစ်တပ်က ထုတ်ခံခဲ့ရတာ ကို တွေးတိုင်း သူမကျေ။

ရှစ်လေးလုံးအရေး တော် ပုံကြီးမှာ ဗကပတွေ ဝင်ပါတာကို သူလက်မခံ။ ကျွန်မြူ နစ်ကို ခါးခါး သီးသီး မုန်းကြောင်း သတင်းစာထဲမှာ ပြောထည့်လိုက်တော့ ကွန်မြူ

နစ်လက်ကျန်တွေ က သူ့ကို မကြိုက်။ တိုက်ခိုက်ကြလေရာ သူမခံနိုင်။ကျွန်တော် က ကိုယ်ယုံကြည်တဲ့အတိုင်း ဆက်နေဖို့ ပဲ ပြောရတော့တယ်။

ထောင်က လွတ်ပြီးကတည်းက သူနိုင်ငံရေး နဲ့ဝေးအောင် နေပါတယ်။ နိုင်ငံရေး ပါတီ၊ နိုင်ငံ ရေး သမား၊ ယုတ်စွအဆုံး နိုင်ငံရေး စကားနဲ့တောင် မတွေ့အောင် ရှောင်ခဲ့သူပင်။ ဒီကြားထဲ "မြင့်မြတ် နှလုံးသား"နဲ့ သူ့ကို အကယ်ဒမီပေးလိုက်တော့ အားလုံး "ဟာ"ခနဲ ။ ကွန်မြူနစ်မုန်းတဲ့ ကိုဌေးက ကွန်မြူနစ်ဗိုလ်အ ဖြစ် သရုပ်ဆောင်တာကိုး။ သူလည်း စိတ်ဓာတ်နည်းနည်း ထိသွားပုံရ တယ်။ တစ်ရက် ကျွန်တော့်အိမ်ကို ရောက်လာတော့မူးလို့။ ငိုလိုက်၊ နံရံတွေ ထိုးလိုက်၊ သူ့စကား ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ မမေ့။ မေ့ရက်စရာလည်းမရှိ။

"ငါ တိုင်းပြည်အပေါ် ဘာသစ္စာဖောက်လဲ။ ရှစ်လေးလုံးအရေး တော်ပုံမှာ ဘယ်သူမှ မထွက်ခင် ငါတို့ထွက်ခဲ့တယ်။ ဘယ်သူမှ အဖမ်းမခံရခင် ငါတို့အဖမ်းခံခဲ့ရတယ်။ အခုအစိုးရက ပေးတဲ အပ်တိုတစ်ချောင်းလည်း ငါမရပါဘူး။ အစိုးရနဲ့လည်း ဘာအလုပ်မှ မလုပ်ပါဘူး"

ငါ့ကို ဘာလို့ တိုင်းပြည်သစ္စာဖောက်စာရင်းထဲ ထည့်ရတာ လဲ"

သူငိုတယ်။ ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းပါ။ အင်တာနက်ကနေ ပျံ့နှံ့နေသော လူစာရင်းစာ ရွက်ကြီး တကိုင်ကိုင်နဲ့ သူငိုရှာတယ်။ အကယ်ဒမီရွှေစင်ရုပ်တုလက်ခံမိတာနဲ့ တိုင်းပြည်သစ္စာ ဖောက်စာရင်းထဲ ဝင်သွားရောတဲ့လား။ တိုင်းပြည်သစ္စာဖောက်လို့ သူ့ကို ပြောနေကြသူတွေ ထက် သူ နိုင်ငံတော် အပေါ်မှာ သစ္စာပိုရှိတာ ကျွန်တော် ယုံတယ်။ ရှစ်လေးလုံး အရေး တော် ပုံကြီး ကိုယ့် အိမ်ရှေ့က ဖြတ်သွားတုန်းက ခြင်ထောင်ထဲ ဝင်ကွေးနေသူတွေ က ခုမှ မြန်မာပြည်အရေး မှာ သွေးနီးပြနေချိန် ဂျင်ပိုင်းကြီး သူတို့လို သွေးမကြောင်။ သွေးမရှောင် သွေးမခေါင်ခဲ့ပါ။

ဘာပဲ ဖြစ် ဖြစ် ကျွန်တော် ကတော့ ဂျင်ပိုင်းကို ချစ်နေမြဲ ယုံနေဆဲ။

•••